

[Elsæ-Merete Ross.]

målet behandlet i forbindelse med boligloven, må have tænkt over disse spørgsmål og må have færdige planer for, hvad de vil foreslå, og jeg appellerer til dem om at komme med disse planer, sådan at man, indtil den nye lejelov kommer, får mulighed for en diskussion, hvor man kan se på tingene både fra den ene og den anden side. For det skulle vel ikke være sådan, at oppositionen alligevel var lettet over, at huslejespørgsmålet ikke kom med i behandlingen sammen med boligloven, sådan at de slap for at sige, hvad de virkelig ønsker?

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget og tilsige velvillig behandling i udvalget.

Kai Moltke: Jeg kan ikke lade være med at begynde med at fremsætte nogle bemærkninger om den metode, denne lovgivning nu behandles på. Det har jo længe været nogen hemmelighed, at huslejeloven udløb den 31. marts i år; det har man vidst de sidste 5 år. Men når man erkender, at det her drejer sig om et stykke af den vigtigste lovgivning, vi står over for, havde det så ærlig talt ikke været klogere af en regering, som har en politik, der sigter mod en målbevidst supplerung af denne lov, om den havde benyttet disse 5 år til at foretage en virkelig grundig gennemgang og gennemføre virkelig nødvendige ændringer af denne lovgivning fremfor at gøre som nu, nøjes med at sige: vi forlænger for et år minus nogle ting, som trænger sig på, og som vi tager med i denne omgang? Når man afsætter en måned til behandling af lejeloven og man vel deraf regner med en uges påskeferie, er dette i virkeligheden udtryk for den alvor, hvormed man behandler disse problemer. Det er noget, som man jasker igennem i løbet af tre uger. Her må min første protest sætte ind.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Axel Ivan Pedersen, udmærker sig

jo altid ved, at der er noget, man er enig med ham i. Vi kan roligt blive enige om den ene ting, at det i den givne situation er nødvendigt at forlænge huslejeloven. Dertil har både det ærede medlem og hans parti den fuldstændige støtte fra socialistisk folkeparti.

På den anden side kan jeg ikke lade være med at tage fat på den, lad mig sige personlighedsspaltning inden for det socialdemokratiske parti og hos dets ordfører, som mere end nogen sinde gør sig gældende i denne lovgivning, hvori man bekender sig til, at liberaliseringen er fremtidens boligkurs, og at det sigter man mod — sådan ligger det jo. I 1958 begyndte man med kommuner under 3.000 indbyggere. I 1962 byggede man videre og forhøjede det til 6.000 indbyggere; i sådanne kommuner afskaffedes eller udhuledes restriktioner og beskyttelse i alt væsentligt. Nu kommer det næste listende hanefjed: byer med op til 9.000 indbyggere. Den kontinuerlige tendens i hele socialdemokratiets regeringspolitik er jo afskaffelse af beskyttelse af lejere i den givne situation. Igen ser man personlighedsspaltningen. Det er jo ingen hemmelighed for dette høje tings medlemmer, at der oprindeligt også var sat en paragraf på papiret, som drejede sig om de store lejligheder, dem på 5 værelser og derover. Det var det næste tilbud til boligforliget med liberalismens tilhængere her i det høje ting. Nu står vi da i den mærkelige situation, at paragraffen ganske vist er udgået, men at den højtærede boligminister i sine bemærkninger ved fremsættelsen af lovforslaget siger, at i tilfælde af, at der kan opnås en bred enighed, kan dette bortmanede spøgelse altså manes op af jorden igen. Det betyder vel på godt dansk og i god politik, at kan man få VK-oppositionen med på en fælles platform, falder denne nye bid af som belønning for det brede sammenhold mellem de fire partier i dette ting.

Hvad er vor stilling til denne liberalisering? Vi ønsker at bygge vor politik op